

Påskedag d. 16 april 2017 i Silkeborg Baptistkirke

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Johannesevangeliet kap. 20 v. 1-18.

Prædikentekst: Lukasevangeliet kap. 24 v. 13-35.

”Kristus er opstanden!” - ”Ja, han er virkelig opstanden!” Sådan indledte vi vor påskegudstjeneste i dag, som vi har gjort det mange gange før ligesom tusinder af kristne verden over. Vi markerer og fejrer den største begivenhed i menneskehedens historie: Den korsfæstede Jesus stod op af graven.

Det er ganske vist umuligt at splitte evangeliet ad i småstykker og sige, hvilken del, der er vigtigst. For det hele hænger jo sammen - helt fra Mariæ bebudelse til Kristi himmelfart og til hans genkomst engang - ligesom hele Bibelens fortælling om Guds vej med sin skabning hænger sammen.

Men påskemorgen er alligevel noget helt særligt. Uden Jesu opstandelse ville verden have set meget anderledes ud. Jesus ville have været en religiøs lærer, som nok kunne måle sig med alle de andre religiøse lærere, verden har set. Men det er slet ikke sikkert, at hans lære havde sat de spor i verden, som den faktisk har. Der havde næppe været en kristen kirke. Vi havde ikke siddet her i dag.

Paulus siger det meget præcist i 1. Korintherbrev (kap. 15.): Men når det prædikes, at Kristus er opstået fra de døde, hvordan kan så nogle af jer sige, at der ikke findes nogen opstandelse fra de døde? Hvis der ikke findes nogen opstandelse fra de døde, er Kristus heller ikke opstået; men er Kristus ikke opstået, er vores prædiken tom, og jeres tro er også tom. Og så påstår han nogle vers senere: Men nu er Kristus opstået fra de døde ...

Hele kristentroen - hele kirkens eksistens - alt, hvad vi kalder kristen kultur (også uden kristentro) - står og falder med sandheden og holdbarheden i den påstand: Kristus er opstanden.

Det er i virkeligheden den mest tåbelige og utroværdige påstand, man kan komme med. For al menneskelig erfaring siger, at de døde bliver liggende i de grave, de blev lagt i. Døden er det endelige punktum for vort liv på denne jord.

Det er ikke så underligt, at der helt fra hin påskedag og indtil i dag har været mennesker, der har regnet påskebudskabet ”Kristus er opstanden” for religiøst opspind - og dermed må kristentroen med alt hvad den rummer regnes for religiøst opspind.

Men nu er Kristus opstået fra de døde, skrev Paulus - og så argumenterer han i øvrigt ikke mere om det. Han prøver ikke at overbevise tvivlerne med bevisførelse eller gode argumenter. For det lader sig ikke gøre - ikke engang for Paulus. Det eneste bevis for denne altafgørende påstand - Kristus er opstanden - er troen.

Nå, så er vi altså tilbage ved det, der lige så godt kan være religiøst opspind - stædig selvindbildning - ønsketænkning.

Nej! For hvad er kristentro? - opstandelsestro?

Det ser vi i beretningen om de to eller tre Emmaus-vandrere. Vi kunne have valgt andre af beretningerne fra påskedag og dagene derefter, og de havde vist det samme. Men nu ser vi på denne historie.

De to går der med dyb frustration - dyb sorg og forvirring - et fuldstændigt smuldret håb. ”Vi havde håbet ...” Men alt håb faldt til jorden, da Jesus døde på korset i fredags. Alt blev ufremkommeligt mørke.

Jesus slutter sig til dem. De genkender ham ikke, men han giver sig til at udlægge de gamle, hellige skrifter - alle hvad der handlede om ham. Måske begynder de to her at ane, at det hele måske ikke er

helt så håbløst endda. De føler, at deres hjerter brænder, når den fremmede taler. Og det er måske derfor, de gerne vil holde på ham og byder ham med indenfor.

Og derinde i huset, sker der noget helt afgørende. De sætter sig til bords for at spise sammen - det ypperste udtryk for fællesskab. Vi hører sammen, for vi spiser sammen. Og selv om Jesus ikke er vært, tager han brødet, velsigner det og bryder det. Det har de oplevet før - i torsdags ved påskemåltidet. Og lige i det øjeblik åbnes deres øjne og de genkender Jesus - ham de så korsfæstet, død og begravet i fredags.

Kristus er påstanden!

Hvad er det, der sker her? Der sker det, vi ser i alle efter-påskemorgenberetningerne: Jesus møder disciplene og genopretter den brudte relation mellem ham og dem - skaber en personlig relation.

En kritik, der nu og da lyder fra dem, der regner kristentroen for opspind, er denne: Hvis han opstod fra de døde, hvorfor gik han så ikke op til ypperstepræsten og til Pilatus og beviste for dem, at deres udåd var forgæves - at han havde sejret over dem? Det gjorde han ikke, for dér ville han have stået som den hoverende, nedgørende sejrherre - han ville have lagt en afstand mellem sig selv og mennesker omkring sig. Og er der noget, Jesus ikke vil, så er det afstand. Han vil skabe relation.

Maria stod uden for graven og græd. Jesus kommer og nævner hendes navn.

Thomas vil ikke tro, når de andre fortæller, at Jesus lever. Han vil se, ja føle på Jesu sårmærker fra korsfæstelsen for at tro at det er sandt. Jesus møder ham, og omsorgsfuldt tilbyder han Thomas at røre hans sår.

Peter går og skammer sig over at have fornægtet Jesus hele tre gange. Jesus møder ham og giver ham tre gange oprejsning for hans fald.

Jesus genopretter den personlige relation mellem ham og dem.

Og senere - Saulus havde ingen relation til Jesus, men han havde en meget negativ relation til hans efterfølgere og forfulgte dem. Jesus møder ham på vejen til Damaskus, og det bliver begyndelsen på en dyb personlig relation, så Paulus kan skrive til Korintherne - uden argumenter: "Men nu er Kristus opstået fra de døde!"

Og det er, hvad kristentroen er - en personlig relation til den korsfæstede og opstandne Jesus Kristus.

Trosbekendelsens ord er fine og gode, men de er ikke troens egentlige indhold.

Den brogede kirkes mangfoldige gudstjenesteformer inkl. vor egen, ritualer, fromhedstraditioner og spiritualitetsstyper, er alt sammen værdifuldt for os mennesker - men det er ikke troens egentlige indhold.

Bibelens ord er uundværligt for alle kristne - hvad enten man er bogstavtro eller har et mere liberalt forhold til Skriften.

(I den sammenhæng vil jeg blot som en indskudt bemærkning pege på en detalje i dagens tekst: Nok var der mange steder i Skriften, der talte om Jesus og viste frem til ham - men det var Jesus, der udlagde Skriften for de to på vejen - ikke Skriften, der udlagde Jesus. Hvilket bibelsyn man end hylder, så åbner Skriften sig først til fulde, når Jesus får lov at udlægge den for os. - Det var blot et indskud.)

Bibelen er uundværlig for os, men dens ord er ikke kristentroens egentlige indhold.

For uden troens egentlige indhold, forbliver Bibelen blot ord.

Den tro, som på trods af al logik og sund fornuft, vover at påstå: Kristus er opstanden! Den tro er ikke en mening eller en accept af smukt formulerede religiøse tanker. Den tro er ikke en tradition, man blot kan følge. Den er ikke ord i en bog, som man kan læse eller lade være med at læse.

Kristentro er dybest set en personlig relation til en anden levende person - en relation mellem den korsfæstede og opstandne Jesus Kristus og dig - og mig - og enhver, som vil åbne sind og hjerte for ham.

Da Jesus gik ud af sin grav, fik han ikke travlt med at bevise, at han var sejrherren. Han fik travlt med at genoprette og styrke den nære personlige relation til sine disciple - og siden til dem, som ved deres vidnesbyrd begyndte at spørge efter ham. Og sådan har han gjort lige siden - og også i dag.

Den selvsamme levende Jesus, som slog følge med de to på vejen til Emmaus, han er her hos os i dag for at slå følge med os og knytte og styrke relationen mellem sig selv og os, der sidder her.

Derfor kan vi frimodigt bekende: Kristus er opstanden.

Amen.